Scris de Florin Rusu
Miercuri, 08 Iunie 2011 12:07

Investitiile publice sunt principalul dusman al investitiilor private. Acest adevar macroeconomic se aplica nu numai la nivelul bunurilor ce pot fi produse privat, ci chiar si al unor bunuri considerate “publice”. Cel mai bun exemplu este cel al conservarii naturii. Ecologismul este considerat monopol de stat, el fiind cel mult “concesionat” unor ONG-uri ce traiesc din finantari publice sau uneori din finantari private, obtinute pe baza de santaj legislativ si mediatic. Cu toate acestea exista si organizatii private care se ocupa cu “free-market environmentalism”, care nu vor sa elimine CO2-ul de pe planeta sau sa se lupte pe bani buni cu “efectele de sera”, ci au scopuri mai pamantesti, precum conservarea unor proprietati, cu speciile adiacente. Potrivit unui recent studiu , investitiile organizatiilor private de protejare a mediului evolueaza in functie de intentiile guvernului federal (protejarea naturii din spatiul public sau achizitionarea de terenuri ce urmeaza a fi protejate). In rezumat , daca guvernul federal “investeste” mai mult in protejarea spatiului public, sectorul privat cu aceleasi obiective are de suferit, iar daca federalii achizioneaza mai multe terenuri private pentru a le “proteja”, organizatiile care se ocupau cu protejarea florei si faunei prin achizitii de proprietati sunt “izgonite” de actiunile guvernantilor.

Si mai grav este ca aceste investitii publice care elimina demersurile private protejare a naturii sufera de o ineficienta crunta. Cel mai bun exemplu este cel al unui antreprenor american, Thomas Chapman, care „santajeaza” guvernul SUA folosind legislatia si ONG-urile ecologiste ca sa obtina un pret ridicat pentru “comorile nationale” peisagistice.

{jcomments on}

Broker imobiliar într-un mic orasel american, el si-a construit o cariera controversata profitând de legislatia americana referitoare la conservarea parcurilor.
Business-ul e simplu la pri-ma vedere: Chapman cum---para parcele de pamânt în cele mai exotice si salbatice zone si aduce, uneori de ochii lumii, câteva buldozere. ONG-urile ecologiste

„se autosesizeaza” si pro-teste-a-za. În etapa a treia, intervine guvernul sau diferite agentii de conservare a mediului, care îi pla-tesc bani buni sau îi ofera terenuri la schimb, pentru a salva pamântul respectiv de la „coruptia” adusa de civilizatie. Dupa care Chapman o ia de la capat. Iar presedintele american Barack Obama a decis sa-i dea o mana de ajutor, implicandu-se activ în con-servarea mediului, prin majorarea de la 143 la 900 de mili-oane de do-lari pe an fondurile destinate achizitionarii de terenuri în vederea conservarii.

Curat santaj, coane Chapman

Drept urmare, Chap-man joaca tare. Impreuna cu parte-nerii sai de afaceri, a achi-zi-tionat o parcela de 112 acri în Black Canyon din Parcul National Gunni-son. Pre-tul: 240.000 de dolari pentru un teren estimat de guvern la 175.000. Dar nici eco-logistii si nici guvernul nu s-au ara-tat interesati de teren, asa ca a construit o casa de vacanta de 3.000 mp pe marginea canionului, cu loc de aterizare pentru elicopter, pe care a pus-o în vânzare la 13 mili-oane de dolari. El a vândut deja o par-cela din cei 112 acri pentru construirea unei alte case cu 2,1 mili-oane de dolari. Aceasta este doar ultimul business al antreprenorului.

Prima afacere de acest fel a fost facuta de Chapman în 1984, re-pre-zen-tându-l pe prietenul sau Ri-chard Mott. Acesta detinea 4.200 acri la nord de Black Canyon, pentru care statul oferea 250 de do-lari/ acru. Chap-man a depus un plan de con-strui-re a 132 de case de lux si, în plus, într-o scena gândita special pen-tru televiziuni, a adus si un buldozer la fata locului, care facea un zgomot infernal. ONG-uri-le au presat statul sa cumpere te-re-nul. Chap--man a cerut 700 de do-lari/ acru, dar negocierile au esuat si s-a ajuns în fata unei curti fede-rale, care a decis ca pretul sa fie 500 de dolari/acru, de doua ori mai mult decât oferise initial statul.

O alta afacere profitabila a facut în 1993, când a început constructia unei case de vacanta în inima Par-cului National Gunnison. Dispe-rati, o-ficialii i-au oferit alt teren la schimb. Tribunalul a decis ca schim--bul e corect, evaluând am-bele pro-prie-tati la 639.000 de do-lari. În nu-mai doi ani însa, Chap-man a reusit sa vânda terenul ofe-rit de stat la schimb cu 4,2 milioane de dolari, de sase ori mai scump de-cât era estimat de autoritati.

Cum se vede John Wayne prin termopane

Cu tot succesul sau, Chapman are si dusmani. Nu numai ecolo-gis-tii, ci si proprietari ai altor terenuri din Parcurile Nationale care nu vor sa vân-da. Ei considera ca ceea ce face Chapman este doar o forma de san-taj, care însa, le place, nu le pla-ce, îi ajuta în lupta cu guvernul. Potrivit „Wall Street Journal", exis-ta 4 milioa-ne de acri detinuti de persoane private în Parcurile Na-tio-nale, moste-nire a sistemului de home-steading (primul sosit, pri-mul servit) din se-co-lul XIX. Grupa-rile ecologiste ar dori ca banii contribuabililor sa fie fo-lo-siti în achi-zitionarea cât mai multor terenuri, pentru a preveni distru-ge-rea habitatului natural si a pastra in-tacta panorama.

Numai ca, prin po-litica sa de „hit and run", Chap-man cres-te atât pretul terenurilor pe care le tranzactioneaza el, cât si pe cel so-licitat de ceilalti proprietari. În plus, un grup de 7 congresmeni din sta-te-le vestice au introdus un proiect de lege prin care sa limiteze puterea pre--sedintelui de a „înfiin-ta" parcuri si monumente. Nu de alta, dar deja guvernul ame-rican detine, în pro-prie-tate publica sau privata, o trei-me din teritoriul SUA. „Acesti indivizi, din birourile lor dotate cu termopane si cu aer conditionat din Was-hington, cred ca Vestul nu e ni-mic mai mult de-cât decorurile din filmele cu John Wayne", a afirmat con-gresmanul re-publican de Ohio, Rob Bishop. Pentru oamenii care tra-iesc acolo însa, pamântul e viata lor.

Antreprenor ecologist

Culmea e ca Chapman nu este îm-potriva conservarii mediului. El sustine ca vrea ca guvernul sa protejeze locurile superbe oferite ame-ri--ca-nilor de „o putere superioara". Însa obiecteaza vehement împotriva ideii ca proprietarii lor ar trebui sa le cedeze ieftin si spune ca, dim-po-tri-va, tocmai frumusetea lor ar trebui sa le creasca valoarea. „Ma con-si-der un avocat al proprieta-ri-lor. Nu-mi plac birocratii care stau în palatele lor de marmura si scriu scri-sori în care precizeaza: acesta e pretul pentru care îti nationalizez proprieta-tea", se autodescrie inves-ti-torul american.

El ata-ca si ipocrizia grupa-ri-lor ecologiste critice la adresa sa, care preseaza guvernul sa cumpere proprietati private în vederea con-ser-va-rii: „Tere-nu-rile pentru care fac pre-siuni nu pot fi totodata si su-pra-evaluate, si o co-moara nationala!".